

skal den nordlige Hvidsiskan, *C. f. hornemanni*, være i hvert Fald ikke ualmindelig, men jeg har ikke set den. Grønlænderne kalder den Vintersiskan, da den kun optræder om Vinteren, i Modsætning til Sommersiskenen.

Jeg har i det foregaaende antydnet en Formodning om, at Smaafuglene flyver direkte over Davisstrædet til Julianehaab Distrikt istedetfor at gaa over højere nordpaa, hvor Strædet er smallere. Det gør de jo ihvertfald om Efteraaret, naar de flyver derfra. Det vilde dog vist ogsaa være deres Natur imod at flyve et saa langt Stykke højere mod Nord mod Kulden. For dem alle med Undtagelse af Siskan [ogsaa Havterne] gælder det (jfr. BERTHELSEN i Medd. om Grønland, Bd. 91, Nr. 4), at de har en sydlig og en nordlig »Førsteankomst dato«. — Jeg mener altsaa, at Fuglene i Julianehaab Distrikt kommer direkte fra og afrejser direkte til Canada—U.S.A., og først nordfor 64°—65° møder vi de Fugle, der gaar over ved Holstensborg—Disko-Eggen. — Dette vil forhaabentlig kunne klares ved fortsatte Ringmærkninger og Samarbejde med canadiske Ornithologer.

SILDEMAAGER, *LARUS FUSCUS GRAELLSI*, FRA ISLAND

AF

BERNT LØPPENTHIN

(MIT EINER DEUTSCHEN ZUSAMMENFASSUNG)

Som tidligere meddelt¹ observerede jeg en enkelt Silde-
maage ved Vestmannaeyjar 28. August 1930, men uden straks
at tillægge Iagttagelsen nogen synderlig Betydning, hvorfor
jeg forsømte at henlede andres Opmærksomhed paa den gul-
benede, mørkryggede Maage, der fløj omkring i Nærheden hele
Tiden, mens Rutedamperen laa for Anker ved Øerne. —
Litteraturstudier viste imidlertid, at der hidtil kun var med-
delt eet islandsk Fund af Arten.

Da jeg i Sommeren 1932, ledsaget af BOYE THORUP, satte

¹ BERT LØPPENTHIN: Die Vögel Nordostgrönlands zwischen 73°00' und 75°30' n. Br., samt Beobachtungsergebnissen von der dänischen Godthaab-Expedition 1930. Meddelelser om Grönland, Bd. 91, Nr. 6, 1932, p. 22.

Kursen mod Island, interesserede jeg mig stærkere for Sagen; en fornyet og vidnefast Iagttagelse vilde have sin Betydning, men der vilde kun blive ganske kort Tid til Raadighed, saa det var jo temmelig usikkert, om der vilde komme noget positivt Resultat. — 29. Juni ankrede Skibet op ved Vestmannaeyjar, og vi spejdede ivrigt efter Sildemaager i de mægtige Fugleskarer, vi havde for os. Det varede heller ikke længe, før den første viste sig; det var en gammel Fugl. Lidt senere saa vi en Maage, som efter Størrelsen og den mørkt plettede Dragt at dømme næppe kan have været andet end en ung Sildemaage; endvidere iagttoges 2 udfarvede Sildemaager paa en Gang af Dr. phil. R. SPÄRCK og Forf.

I den kommende Tid opholdt vi os i Ísafjarðarsýsla, og om Morgenen 21. August passerede vi Vestmannaeyjar for hjemgaaende. Næppe havde Skibet kastet Anker, før den første Sildemaage kredsede over os, og under Opholdet opnaede vi at se indtil 3 udvoksne Individuer samtidig. Ungfugle bemærkede vi ganske vist ikke denne Gang, men jeg var alligevel tilbøjelig til at antage, at Sildemaagen hørte til Øernes konstante Fauna, og at den lille Koloni, hvis Tilstedeværelse jeg formodede, var en Udflytter fra Færøerne, hvor *Larus fuscus graellsii* jo yngler i store Mængder; de iagttagne Individuers Farve tydede ogsaa derpaa. Da Skibet afsejlede, fulgte 2 Sildemaager os et godt Stykke paa Vej, og 1 iagttoges hele Formiddagen; derefter saas kun de uundgaaelige Isstormfugle, Rider og Storkjover, indtil vi nærmede os Færøerne, hvor Sildemaagerne kom anstigende i store Flokke.

I Litteraturen foreligger der kun lidt om Sildemaagens Forekomst paa og ved Island. HANTZSCH¹ nævner den overhovedet ikke, specielt ikke i »Verzeichnis der Vögel der Vestmannaeyjar« (l. c., p. 70—72). SCHIÖLER² omtaler, at DUCHESS OF BEDFORD skulde have set Sildemaager ved Island, men nærmere Studium af Kilden³ viste dog, at dette var en Fejl-

¹ BERNHARD HANTZSCH: Beitrag zur Kenntnis der Vogelwelt Islands. Berlin 1905.

² E. LEHN SCHIÖLER: Om den norske Sildemaage. Norsk Ornithologisk Tidsskrift, Serie II, 1924—26 (1925), p. 53—55.

³ MARY, DUCHESS OF BEDFORD: Nine Days on Grimsey and the North-east Coast of Iceland. The Ibis, 9. Series, vol. 5, 1911, p. 1—10.

tagelse; den nævnte Forfatterinde oplyser intet om »Lesser Black-backed Gull«. Den første og — saavidt vides — eneste Sildemaage, der hidtil er nedlagt paa Island, er ifølge BJARNI SÆMUNDSSON¹ skudt ved Reykjavik i Maj 1913; Fuglen beskrives som fuldvoksen, meget lignende Svartbagen, men med lyst gule Fødder og mindre. Arten var jo utvivlsom, men der kunde maaske — omend mindre sandsynligt — være Tale om en Strejffugl fra Norge (*Larus fuscus intermedius* SCHIØLER). HACHISUKA² omtaler Stykket, men tør ikke udtale sig om, hvilken Race det kan formodes at tilhøre. Under et kort Ophold paa Oprejsen i Sommeren 1932 havde jeg selv Lejlighed til at se Fuglen paa Museet i Reykjavik, og som yderligere Supplement har jeg fra MAGNÚS BJÖRNSSON modtaget følgende Oplysninger (in litt., ²⁸/₉ 1932): »Den omtalte *Larus fuscus* er skudt ved Rauðará i Reykjavik (lige ved det nuværende Gasværk i Østkanten af Byen). Paa Etiketten staar ♂ ad., 30 Maj 1913. Af Farve er dette Eksemplar meget lysere paa Ryg og Vinger end *Larus marinus*, . . . det er kun lidt mørkere end *Rissa* . . . *Larus fuscus* er blevet observeret temmelig regelmæssigt her i Reykjavik og Omegn i de sidste 10—12 Aar; dens Forekomst er dog sikkert i Tiltagende her i de sidste Aar.«

Ved min første Iagttagelse af Sildemaage ved Vestmannaeyjar var jeg mest tilbøjelig til at anse Fuglen for en Strejfgæst fra Færøerne. Efter det nu foreliggende forekommer det jo mere sandsynligt, at Atlanterhavsracen af Sildemaagen, *Larus fuscus graellsii*, virkelig yngler paa Øerne og maaske ogsaa andetsteds i Sydvestisland. Senere Undersøgelser maa eventuelt bringe Beviset.

Zusammenfassung.

Der Verf. ist dreimal (28. August 1930 samt 29. Juni und 21. August 1932) an den Vestmann Inseln vorbeigefahren und

¹ BJARNI SÆMUNDSSON: Fágæt dýr i safninu (Nýir eða fágætir fuglar). Skýrsla um Hið islenzka náttúrufræðisfélag, félagsárin 1913 og 1914, p. 26. Reykjavík 1915.

² MASA U. HACHISUKA: A Handbook of the Birds of Iceland, p. 85. London 1927.

hat jedesmal Heringsmöwen dort beobachtet. Das einzige, bisher in Island erbeutete Exemplar dieser Art, welches sich im Museum von Reykjavik befindet, ist ziemlich hell. Obwohl ein Beleg noch nicht vorliegt, dürfte es jedoch als wahrscheinlich betrachtet werden, daß *Larus fuscus graellsii* zu den Brutvögeln Islands zu rechnen ist.

ANMELDELSER

HORST SIEWERT: Störche. Erlebnisse mit dem Schwarzen und dem Weißen Storch. Dietrich Reimer/Ernst Vohsen, Berlin, 1932. 81 Afbildninger. Pris: RM. 4,80. — En glimrende, fornøjeligt skrevet Bog om de samme to Storkearter, vi kender fra den danske Fauna. — I Forf.'s Jagttagelsesomraade, Masuren i Østprøjsen, findes endnu en ret stor Storkebestand, omend man ogsaa her kan spore en tydelig Nedgang i Antallet af Ynglepar; den Sorte Stork er dog langt sjældnere end den Hvide, og ligesom i Danmark holder den sig saa fjernt som muligt fra Kulturen. — Forf. mener ikke, at et Storkepar holder sammen paa Livstid, men tværtimod at Parterne først finder (eller genfinder) hinanden paa Ynglepladsen. Der lægges et Æg hveranden Dag, og Rugningen paabegyndes før Æglægningen er forbi, hvorfor Ungerne bliver af forskellig Størrelse. Baade ♂ og ♀ ruger, men ♀ er mest omhyggelig for Yngelen. Den Hvide Storks Knebren med Næbbet er et velkendt Fænomen; de gamle Fugle er jo næsten stumme, kun Ungerne er i Stand til at udstøde vrinskende Lyde, som især høres, naar de makes. Hos den Sorte Stork er Forholdene omvendte; den kan nok smække med Næbbet, naar den kommer i Affekt, men nogen egentlig Knebren, ledsaget af karakteristiske Halsbevægelser, som den Hvide Stork udfører, foretager Fuglen ikke; til Gengæld besidder den en veludviklet Stemme. — Dette Forhold er ofte forkert belyst i Haandbøgerne.

Det fremgaar tydeligt af Teksten, at Forf. er en Feltornitholog, der kan sine Kram; Bogen indeholder adskilligt mere end en tør Tekst til de 80 gode, særdeles lærerige Fotografier. Forf. har forstaaet at fremdrage Storkenes biologiske Ejendommeligheder paa en Maade, som ikke enhver er i Stand til, og dog er man fri for højstemt Lyrik. Forf.'s Objekter er gode nok i sig selv; han tillægger dem ikke Egen-skaber, de ikke har; han gør dem hverken større eller mindre, hverken klogere eller dummere, end de er; kort sagt, det er ganske almindelige Storke, han fortæller om, ikke Individier, der har udmærket sig særligt i en eller anden Retning og ikke »Mennesker i Storkeham«. Paa Fotografierne ser man gamle og unge Storke forevigede i karakteristiske Situationer.

B. L.